

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vico delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija . . . Lir 13.000

Letna inozemstvo . . . » 18.000

Letna inozemstvo, USA dol. 25

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXXII. - Štev. 1 (1584)

Gorica - četrtek 3. januarja 1980 - Trst

Posamezna številka lir 300

Leto brez rožnatih pogledov

Za novo leto smo si vsi voščili: »Srečno novo leto!« Pri tem ljudje povečini še dostavijo: »Posebno zdravje.« Zdravje je namreč tisto, kar si človek osebno najbolj želi. Toda je-li zdravje res največja dobrina? Ali ni še večja dobrina mir? V Evropi smo že pozabili, kaj je vojna; mladi pa sploh vedo zanjo le iz pripovedovanja. Zaradi tega se vsi skupaj premalo zavedamo, da je glavna dobrina mir, tisti mir, ki so ga angeli ljudem oznanili na sveti večer in ki ga Cerkev sedaj oznanja vsako leto znova na prvi dan leta, ko nas poziva k molitvi in delu za mir. Tudi letos je bilo tako. Sedanjí sv. oče je postavil kot geslo temu dnevu: Resnica je moč miru. To pomeni, da na laži ni mogoče graditi mirnega sožitja med ljudmi, ni mogoče zato, ker »Le resnica vas bo osvobodila«, uči Kristus.

In prav resnice je vedno manj na svetu. Ljudje govorijo in govorijo, toda v srcu mislijo drugače kot zvenijo njih besede. Zato vidimo, kako je mir med narodi vedno bolj na kocki. Leto 1979 namreč ni rešilo nobenega velikega svetovnega problema, nasprotno, mnogi so se še zaostriili.

POLITIČNI POLOŽAJ

Razgovori med Izraelom in Egiptom, ki so dobro obetali, so prišli do mrtve točke. Izrael je nepopustljiv, Egipt pa tudi ne more večno čakati brez resničnih uspehov, ker bo sicer izgubil ves ugled v arabskem svetu. Nevarnost je zaradi tega, da se bo Sadat naveličal in bo znova stopil v tabor bojevitih Arabcev.

V Libanonu so stvari zamotane, kot so bile doslej. O kaki pomiritvi po tolikih letih bojov in smrti ni sledu.

Kot nov zelo zaskrbljujoč element za svetovni mir se je pojavil Iran po nasilni odstranitvi šaha Reza Pahlevija. Ni da bi objokovali njegov padec, žalostno je, da so na njegovo mesto stopili še hujši fanatiki. Kam vodi nekontrolirani fanatizem, pričata Hitler in nemško ljudstvo. Množice, ki danes vzklíkajo Homeiniju, na las sličejo fanatičnim nemškim množicam, ki so ploskale Führerju. Do česa je ta nacistični fanatizem privedel, je znano. Muslimanski fanatizem ni nič manj nesmiseln in zato nič manj nevaren za svetovni mir.

Iranu se je v preteklem letu pridružil še sosednji Afganistan. Je to sicer revna dežela, a strateško važna. Prav zato so se vanjo vsidrali Sovjeti s svojimi tehničnimi svetovalci, agitatorji in tudi vojaškimi silami. Ker jim prejšnji ministrski predsednik Amin ni bil dovolj voljno orodje, so ga zamenjali z Babrakom Kamalom, Amina pa »likvidirali«, tj. ustrelili. To je očitno vmešavanje v zadeve tuje suverene države in sila nevarno, ker priča o sovjetski nameri, vojaško obkrožiti Kitajsko.

Ta namera Sovjetov se je izpričala že prej v Vietnamu. Po zmagi Severnega nad Južnim Vietnamom smo videli, kako so, prav gotovo tudi na sovjetske nasvete, Vietnamci vdrlí v Kambodžo z namenom, da napravijo iz nje svojo kolonijo. Kakšne posledice je rodilo vse to, smo celo leto lahko zasledovali v poročilih o beguncih iz Južnega Vietnama in Kambodže pa o rododomu nad domačim ljudstvom v Kambodži in Laosu. Objokujemo nacistične zločine, ki so že zgodovina, a ne obsojamo dovolj zločinov, ki se godijo pred našimi očmi. Jih pač delajo »rdeči«, zato je najboljšo o njih molčati. Samo Cerkev, ki je glas tistih, ki nimajo glasu, je dovolj glasno spregovorila o tej najnovejših zločinih zoper človeštvo. Na praznik sv. Stefana je sv. oče javno opomnil na to, ko je prebral tragično pismo iz Kambodže. Seveda, rdeči tisk o vsem tem molči.

Od Egipta do daljnega Vietnama je torej nepretrgana vrsta držav, kjer se križajo gospodarski, politični in kulturni interesi obeh blokov sveta, zlasti še obeh supervesil Rusije in Amerike. Dodajmo še, da gre za področje, od koder prihaja največ nafte, pa bomo razumeli, da je dovolj kaka neprevidna poteza in vse področje dobesedno lahko zagori v svetovni požar.

POLOŽAJ CERKVE

Kaj pa katoliška Cerkev? Ta je v preteklem letu zabeležila nekaj zelo velikih trenutkov. To so bila nepozabna potovanja sv. očeta v Mehiko, na Poljsko, na Irsko in v ZDA. Ta potovanja in njih zunanji uspeh so postavila sv. očeta in z njim katoliško Cerkev v novo luč pred svetom.

Izkazalo se je, da gre za moralno največjo silo v sedanjem svetu, ki edina more govoriti vsem ljudem, državnikom kot velikim ljudskim množicam. Toda ne laži, temveč resnico, resnico o človeku, kot izhaja iz Kristusovega razodetja.

Mislím, da ni toliko osebnost Janeza Pavla II. tisto, kar privlači ljudske množice, temveč njegov nauk, njegova beseda o človeku in njegovem dostojanstvu in

njegovi končni poklicanosti. Zato stopa Cerkev v novo leto polna zaupanja. Ne straši se temnih oblakov na političnem in gospodarskem polju, ker ve, da se bodo razkadili, ostal pa bo človek, človek v iskanju smisla svojemu bivanju, svojemu delu, človek, ki ga žepa po večni Resnici. Mnogi politični in gospodarski režimi se držijo na oblasti z nasiljem, krivico in lažjo. Opirajo se na policijo, na zapore in taborišča, na vojsko in njeno orožje, na cenzuro in lažno propagando, toda na koncu bo zmagala Resnica, zmagal bo Človek, zmagal bo Bog. V to upa Cerkev, v to veruje in zato stopa v novo leto polna upanja in želi to upanje vlti v srca ne samo vernih kristjanov, temveč vseh ljudi dobre volje.

Kazimir Humar

Ustanova, ki je v ospredju pozornosti

Na vprašanje, zakaj je Cerkev bila v preteklem letu v ospredju pozornosti, je nedavno tržaški škof Lovrenc Bellomi g. Lojzetu Zupančiču, ki vodi četrtkov jutranji almanah na radiu Trst A takole odgovoril:

Ni možno zanimanje za nekaj, česar ni. Če prisostvujemo poplavi mnenj o Cerkvi, mora obstajati nek globlji vzrok. Sedanjí papež si nedvomno pridobiva mnogo simpatij. Obenem pa, kot je razumljivo, vzbuja številne kritike. Tako stopi pojav »Cerkve« na pozorišče v pogovorih in ob zmanjšanju množic.

A tudi izredno sosledje dogodkov, v katerih so si v nekaj mesecih sledili trije papeži ter izrednost okoliščin in oseb so vzbudili okrog rimskega papeštva in katolištva pozornost ali vsaj močno radovednost.

POJAVA PAVLA VI.

Poglejmo za trenutek na zadno dobo Pavla VI., na zadnje mesece pred smrtjo! Ta papež se je mnogim zdel krhka osebnost, negotovega značaja, nezmožen, da bi se navdušil; zaprt v nedostopnem intelektualizmu, neozdravljivo star in neprimeren za današnji čas. Nato pa, ob krutem umoru prav tako malo priljubljenega in njeemu podobnega Alda Mora, je nenadoma naslovil na ljudi Rdečih brigad svoj pretresljivi klic. Svet je tedaj do dna spoznal presenetljivo aktualnost šibke osebe; prepoznal se je v moči te šibkosti, ki je povzemala v sebi, tiho a odločno, hrepenenje po pravičnem in mirnem svetu.

PAPEŽ ENEGA MESECA

Isto, čeprav v drugi obliki, smemo trditi o Janezu Pavlu I. Postal je papež mimo vseh predvidevanj. Krotek, nepoznan, tih, vase zaprt. Ob pogledu na njegov preprosti in skoraj naivni nasmeh, ob poslušanju njegove enostavne, obenem prepričljive besede se je vse človeštvo čutilo pritegnjeno kakor od silnega magnetu. V skromnem sinu siromašnih in izgaranih hribovcev je človeštvo odkrilo jedro vse svoje zgodovine. Ne lahke zgodovine velikih zmagovalcev, postavnih in mogočnih, ampak pravo zgodovino, ki jo sestavlja nepregledni ocean trpljenja zaradi bolesti in upov milijonov ljudi.

Številni ljudje so tako odkrili nekaj, kar je odgovarjalo njihovim najglobljim pričakovanjem. Zaznali so, čeprav morda nejasno, to kar je za življenje osnovno: silno moč križa, ki je kljub pohujanju poročito in znamenje prave ljubezni v popolnem darovanju samih sebe drugim za odrešenje vsakega človeka.

MOCNA OSEBNOST SEDANJEGA PAPEŽA

Morete reči isto o sedanjem papežu Janezu Pavlu II.? Ni nekoliko različen od svojih dveh neposrednih predhodnikov?

Prav gotovo. Ni samo različen; v mnogih pogledih je celo obraten. Je poosebljena simpatija, sproščen, zgovoren, odprt. Vendar tudi v njem množice neposredno dojemajo prisotnost skrivnostne sile in ga

sprejemajo kot rešitelja iz mnogih stisk. Čutijo ga kot velikega osvoboditelja človeštva, kot najljubeznivejšega delivca nežljive gotovitosti, kot gotovo izhodišče ter varno in mirno zavetje med tragičnimi napetostmi zgodovinskega trenutka, ki je tako negotov in težak. Kritiki ne manjka. Kdo bi se pa ne spominjal, kaj je bilo rečeno proti Pavlu VI.? Ni mogoče zadovoljiti vseh. Dejansko pa ta papež polagoma postaja duhovni voditelj človeštva.

Človeštvo si želi takih voditeljev. Potrebuje jih, ne more brez njih. Močno občuti potrebo po učiteljih življenja, ki naj bodo nad interesi, kateri strahotno ločujejo narode in jih postavljajo drugega proti drugemu.

Človeštvo hoče mir in ga vsestransko išče. Papež razglasa resnico, ljubezen in pravičnost, ki so temelji miru.

Človeška narava je podobna stroju, ki proizvaja sebičnost. Evangelij pa je izvor nesebičnosti in bratstva. Sv. oče pa je pogumni, vzvišeni in zvesti oznanjevalec Kristusovega evangelija.

PROBLEM KRŠČANSKE EDINOSTI

Vprašanje edinosti in miru je osnovni problem krščanstva. Kristusova Cerkev pa ni edina v sebi. Notranja razdeljenost bi utegnila onemogočiti njeno poslanstvo. Ekumensko gibanje je prižgalo mnogo upov. Je kaj novega na obzorju edinosti?

Jasno je, da zaenkrat popolne edinosti ni. Jo je pa treba z vsemi močmi zasledovati. Vendar ni čisto odsotna. Kristjani raznih veroizpovedi verujejo v istega Boga in njegovega poslanca Jezusa Kristusa. Mnoga boleča in pohujšljiva nasprotstva iz preteklosti so danes premagana. Verni — katoliki, pravoslavni, protestanti — se srečujejo in pogovarjajo. Skupaj iščejo edinost, ki jo Kristus hoče. Pot zna biti še zelo dolga in težavna. Toda ko se usmerjamo z roko v roki in smo drug drugemu v oporo, že tvorimo občestvo, v katerem je vsak korak edinost.

Janez Pavel II., mož, ki je zrastle iz zadnjega koncila in ga je njegov duh oblikoval, si je ekumenizem zastavil kot eno točk svojega programa. Zadnje potovanje v Carigrad to povsem potrjuje. Ni dvoma, da hoče nadaljevati po tej poti. Po drugi strani pa si je svest ovir in težav. Jasno opozarja, da se edinosti ne da graditi na kompromisih, temveč le na Kristusovi resnici in ljubezni.

Romanec kipa fatimske Marije

23. septembra lani se je začelo v kraju San Giovanni Rotondo, kjer je svoj čas živel znani padre Pio, romanje kipa fatimske Matere božje. Sedaj je kip na Sardiniji. Nadškof iz Sassarija Paolo Carta pravi, da je Marijin obisk našel velik odmev. V stolnici je bilo od jutra do poznega večera veliko ljudi. Številni so opravili spoved in prejeli sv. obhajilo. Iz stolnice je potem reka ljudi spremljala Marijin kip v razne klinike in bolnišnice. Nadškof še pravi, da je bilo versko doživetje ob obisku kipa fatimske Matere božje nekaj edinstvenega.

Ob zgledu Modrih z Vzhoda se dajmo ob vstopu v novo leto 1980 tudi mi voditi od Zvezde, ki razsvetljuje, usmerja in uravnava vse naše življenje. Ta zvezda je Kristus, njegov nauk in Cerkev, po kateri božji Sin človeštvo preraja

Resnica je moč miru

Že trinajstič po vrsti je ves katoliški svet na letošnje novo leto praznoval Dan miru. Za to priložnost je sv. oče Janez Pavel II. naslovil na vse ljudi posebno poslanico, ki predstavlja poziv k odločnemu razmišljanju in delovanju za dosego in utrjevanje miru v svetu. Morda še nikoli v novejši zgodovini svetovni mir ni stal na tako majavih nogah. Reši ga lahko samo resnica, popolna in neokrnjena resnica. Resnica namreč osvobaja, je moč, je pogonska sila miru.

Sv. oče je svojo mirovno poslanico namenil vsem, ki se trudijo za mir na svetu, vsem možem in ženam dobre volje; vsem voditeljem narodov ter mladim vsega sveta.

V prvem delu poslanice papež razlaga, kako laž in neresnica vedno hodita skupaj z nasiljem, krivico in vojno. Neresnica ni samo laž, ampak tudi vsaka izkrivljena in nepopolna informacija. Sem spada tudi praksa, da nekoga označimo za sovražnika samo zato, ker je drugačnega mnenja. Škodljiva neresnica je tudi danes zelo razširjena trditev, da se dá napredek pospeševati predvsem z nasiljem.

Mir potrebuje iskrenosti in resnice, da lahko prospeva. Zato je treba nasilje in nasilnike imenovati z njihovim pravim imenom. Uboj je uboj, pa naj žrtve pripadajo tej ali drugi narodnostni skupini, temu ali drugemu socialnemu razredu. Isto velja za razne oblike mučenja, zatiranja ter izkoriščanja.

V poslanici je močno poudarjen tudi dialog, ki je nujno potrebno sredstvo miru. Do tega dialoga pa ne bomo nikoli prišli potom obo-

roževalne tekme. Pogumno se je treba zoperstaviti politiki rožljanja z orožjem. Zato pa so potrebni odločni in pošteni politiki, ki se morajo pravočasno lotiti neresenih vprašanj, odkrivati tleče spopade in urediti nesoglasja.

V zadnjem delu mirovne poslanice razmišlja sv. oče o posebnih vlogi evangelija v prizadevanjih za mir. Evangeljsko sporočilo vodi naravnost k izvirom resnice, k učlovečenju božji Besedi.

Ob sklepu svoje poslanice pravi papež: »Vi vsi, ki se trudite za mir in resnico, vprašajte se, ali ste pripravljeni na odpustanje in spravo. Skušajte doseči spravo v okviru družine, družbe in politike. Tako boste izvrševalci resnice in ta vas bo osvobodila.«

Verski predstavniki so obiskali ameriške talce v Teheranu

Iranske oblasti so dovolile, da so štirje verski krščanski predstavniki obiskali talce, ki jih študentje držijo že dva meseca zajete na ameriškem veleposlaništvu v Teheranu. V zastopstvu so bili francoski kardinal Duval iz Alžira, katoliški pomožni škof Gumbleton iz Detroita in dva protestantska pastora, vsi trije iz ZDA. V ameriških krogih je povzročilo vznemirjenje, da se je srečanja s cerkvenimi dostojanstveniki udeležilo le 43 talcev od celotnega števila 49.

Neprijetno so odjeknile tudi besede verskega voditelja Homeinija, ki je ob sprejemu ameriških duhovnikov izrekel kritiko v zvezi s papeževim ravnanjem. Dejal je: »So mar gospodu papežu neznani zločini Carterja in drugih ameriških predsednikov v Vietnamu, Palestini in Južnem Vietnamu? Če jih pozna, zakaj se ovija v plašč molka? Zakaj ščiti mogočne na škodo šibkih?«

Jubilej skladatelja Matije Tomca

Med slovenskimi skladatelji je danes malokdo, ki ima za seboj tako plodno in bogato življenjsko delo kot velja to za Matija Tomca. In prav na božični dan je skladatelj praznoval svoj osemdeseti rojstni dan, saj se je rodil 25. decembra 1899 na Kapljiščih pri Metliki v Beli krajini. Danes živi slavljencec v Domžalah, kjer je še vedno aktiven in ga mnogokrat srečujemo tudi na koncertih v Ljubljani.

Matija Tomc je po začetnih študijskih letih na gimnaziji v Novem mestu obiskoval šentvidsko škofijsko gimnazijo v Ljubljani, kjer je tudi maturiral. Stopil je nato v bogoslovje in po končanem študiju nastopil duhovniško službo. V tem času je Tomc obiskoval tudi ljubljanski konservatorij, kjer je študiral pri profesorjih Janku Ravniku in Stanku Premrlu. Nato ga je škof Jeglič poslal na Dunaj, kjer se je vpisal na Glasbeno akademijo, ki jo je končal leta 1930. Postal je profesor glasbe na šentvidski gimnaziji ter na šoli Glasbene matice, kasneje pa na konservatoriju oz. Glasbeni akademiji. Na teh šolah je poučeval predvsem orgle, harmonijo in kontrapunkt. Po vojni pa je nekaj časa učil na državni klasični gimnaziji v Ljubljani.

Že v gimnazijskih letih je Tomc začel s skladateljevanjem. Nelahko je tu podati jasno in izčrpno sliko Tomčevega skladateljskega dela, saj bi samo naštevane večjih del vzelo ogromno prostora.

Naj samo prikažemo nekaj najbolj značilnih aspektov tako iz cerkvene kot svetne glasbe. Na področju nabožne glasbe je Tomc začel najprej objavljati svoje skladbe v Cerkvenem glasbeniku, nato pa se je javljal s samostojnimi zbirkami. Od latinskih in poznejše slovenskih maš do pesmi in večjih skladb za zbor in orgelsko glasbo — vse to je njegovo ustvarjanje na cerkvenem glasbenem področju. Med latinskimi mašami naj omenimo Missa Immaculatae Cordis Mariae, Missa in honorem SS. Petri et Pauli, Missa Surrexit Dominus (po slovenskih velikonočnih napevih) in Missa brevis. Poleg tega še latinski Rekvijem. Zelo znane in dobre so tudi njegove slovenske maše, ki jih danes posebno radi izvajajo slovenski cerkveni zbori.

Veliko, pravzaprav nešteto, je njegovih pesmi za vse dobe cerkvenega leta. Kdo od naših pevcov, organistov ter pevovodij ne pozna vseh Tomčevih skladb, izdanih npr. v goriških zbirkah Božji spevi, Gospodov dan in Zdrava Marija. Njegove mehke in melodične pesmi, kot božični Presveta noč in Angelsko petje, Velikonočna Močno se potrese, adventna Vso zemljo tema krije, Marijine Lučke gorijo, O sončni maj in seveda toliko drugih, ki jih tu ne moremo posebej omenjati.

Matija Tomc je tudi avtor večjih vokalnih form, kantat in oratorijev. Velika oratorija sta Odrasleniku sveta in Kruh iz nebes. Nato kantata Križev pot za soliste, zbor in orgle. Zelo znana in priljubljena je njegova kantata Slovenski božič po slovenskih božičnih napevih za zbor, soliste, klavir in orgle. Napisal je še kantato Marija, Kraljica Slovencev za zbor, soliste in orgle.

Prof. Matija Tomc je tudi zelo znan na področju slovenske orgelske glasbe, saj je tudi to literaturo znatno obogatil s svojim delom. Napisal je veliko orgelskih skladb, preludijev, fug in tokat do raznih variacij in drugih svobodnejših oblik. Odlikuje ga zelo bogata invencija, globoko poznanje polifone gradnje in sveža muzikalnost. To sicer velja za vse Tomčeve glasbeno skladateljsko ustvarjanje, saj nam to razodeva tako njegova cerkvena kot svetna glasba. Njegove kompozicije so sicer na splošno pisane v tradicionalnem slogu, vendar kaže v njih vedno neko težnjo k modernejšim prijemom in izrazito harmonijo.

Poleg drugega pa se Tomc vedno rad naslanja na glasbene prvine slovenskega sveta, to posebej v svetni glasbi. In prav zato je njegova glasba tudi pristen odraz slovenske duše in življenja.

Težko bi bilo v par besedah zajeti Tomčevo ustvarjanje na področju svetne glasbe. Tudi tu moramo poudariti, da gre v glavnem za zborovske skladbe, čeprav je veliko napisal tudi za posamezne instrumente in komorni ali simfonični orkester. Ne nazadnje pa je tudi veliko prispeval na področju glasbene publicistike in muzikologije s teoretičnimi deli (npr. Razprava o modulaciji). Veliko zborovskih del je nastalo pod vplivom slovenske, posebej belokranjske pa tudi koroške folklorne. Sem sodijo recimo Kralj Matjaž, Lepa Vida, Belokranjsko kolo, Svatske pesmi, mehka Teče mi vodica, pa spet zbirka Gremo v Korotan. Zname so tudi njegove kantate Ravbar, Janičar in Stara pravda, slednji na Aškerčevu besedilo. Kantato Stara pravda (za soliste, zbor, klavir in recitatorja) bo na letošnjem zaključnem abonmanskem koncertu v Gorici izvajal zbor Consortium musicum iz Ljubljane in s tem primerno počastil skladateljev življenjski jubilej.

Iz teh sicer nujno bežnih podatkov lahko vsekakor povzemamo, da sodi danes Matija Tomc v slovensko glasbeno zgodovino kot izredno pomembna umetniška osebnost. Njegovo vsestransko muzikalno delovanje pa potrjuje, da imamo tu opraviti z umetnikom, ki mu je glasba življenjsko poslanstvo, obenem pa tudi, da je ta vedno ostala v neposrednem stiku z življenjem.

Zato ob tem visokem jubileju tudi zamejski Slovenci ključemo msgr. Matiji Tomcu skupno z zahvalo za njegov opus tudi: Še mnogo zdravih let!

a. b.

Silvestrovo in stari ljudski običaji

Zadnji dan v letu je god svetega Silvestra, poimenovan po papežu Silvestru I. iz četrtega stoletja, ki pa ga praznujemo šele od 9. stoletja. So trenutki poslednjih ur leta, to so ure, ko imajo tudi vraže in norčije eno glavnih in zadnjih besed.

Streli in možnarjev in penca se časa punča zaključijo prav tako kot šaljivo vlijanje raztopljenega svinca stari pretekli čas, ki se ne bo nikoli več vrnil. Razporejenost, streli v temo, ropot in smeh priganjajo v zadnjih urah leta, kot pravi stara vraža, temne in zle duhove in vsakršno vrsto nesreče.

Zato tudi ni čudno, da se je predvsem na podeželju ohranilo še veliko običajev in navad, ki naj bi pomagale odgnati zlo in strah. Na nemškem prostoru še danes iz cerkvenih zvonikov iztrobijo zadnje uro leta in mladi fantje pokajo z biči staremu in neponovljivemu življenju v slovo v upanju, da se bodo temne sile ustrašile teh udarcev in ne bodo prodrle v novi čas, ki se bo sedaj odprl pred nami.

Seveda je še danes ohranjenih mnogo navad, ki prinašajo srečo ali pa prerokujejo usodo. Z iglo na slepo prebodena beseda iz sv. pisma ima pomen za vse nadaljnje leto. Pest graha, ki jo vržemo sosedu v okno, mu bo prinesla prav tako srečo, kot z novci okrašeno jabolko.

V nekaterih nemških predelih so v zadnji uri leta zaklenili vsa vrata, ena sama in najmanjša pa so pustili priprta, da je lahko novo leto, še vse drobno in krmeljavo, smuknilo notri. V krajih ob Weseru so na starega leta dan utopili iz slame narejeno lutko-staro leto, istočasno pa so mladi fantje prinesli v vas mlado lepo dekle-novoletno kraljico. Leta je morala še v tistem letu najti ženina, zakaj vraža ji je drugače prerokovala, da bo za vedno ostala stara devica. V nekaterih bavarskih

Božič v Vatikanu

Na božični dan se je zbrala na trgu sv. Petra v Vatikanu množica 300.000 ljudi, da bi poslušali papežev božični nagovor. Sv. oče je dejal, da je božič predvsem praznik otrok vsega sveta, tudi tistih, ki se še niso rodili. Voditelj narodov, družine in dru. žbo je opozoril na dolžnosti, ki jih imajo do otrok, kateri so svet bodočnosti. Sv. oče je tudi izrazil svojo zaskrbljenost zaradi množenja atomskega orožja. Če hoče današnje človeštvo izročiti otrokom svet kot dediščino, je nujno potrebno ustaviti oboroževalno tekmo.

Pretesljivo je bilo sporočilo, ki ga je papež Janez Pavel II. izrekel na dan sv. Štefana pri opoldanski avdenci. Prisotnim vernikom je prebral pismo očividca, ki je 15. novembra lani odkril en sam kilometer od kamboške meje begunsko taborišče, v katerem se gnete 235.000 oseb, ki so pribežale iz Kampučije. To so le še okostnjaki, podhranjeni otroci, ljudje z odprtimi ranami. Ljudje, ki ne jokajo in ne tožijo več, ampak v obupu čakajo le še na smrt. Samo 15. novembra je padlo na taborišče iz minometalcev 86 izstrelkov. Primanjkuje zdravil, zdravnikov, bolniških strežnikov. 90 % je prizadetih od malarije. »Povejte to sv. očetul«, je bilo naročeno omenjenemu očividcu.

»Ko se, človeško gledano — je dejal sv. oče — čutimo nemočni pred tako strahotnim trpljenjem, toliko bolj občudujemo tiste, ki z nadčloveškim naporom skušajo lajšati to bedo.« Pri tem je omenil m. Terezijo iz Kalkute. »Vključimo v svoja srca tiskine in trpljenje naših bratov in sester, da bo veselje ob Kristusovem rojstvu resnično in vredno skrivnosti, ki jo doživljamo.«

Sv. oče v angleškem kolegiju v Rimu

Sv. oče je pretekli mesec obiskal angleški kolegij v Rimu, ki slavi 400-letnico svojega obstoja. Ustanovljen je bil leta 1579, torej v času, ko je bilo v Angliji hudo preganjanje katoličanov. V zavodu so se pripravljali duhovniški kandidati za pastoralno delo v Angliji, kamor so se vračali skrivaj.

Danes je v kolegiju 70 bogoslovcev. Med drugim jim je sv. oče dejal: »Čaka vas težka odgovornost. Možje, žene in otroci bodo v vas iskali Kristusa. Vi morate pokazati svetu Kristusa, ne malikov, kajti samo v njem je odrešenje!«

■ Potrošniški duh, ki mu Italija vedno bolj podleha, je dal tudi letos izrazit pečat božičnim praznikom. Silna nakupovalna mrzlota, ki je zajela italijansko prebivalstvo, je dosegla nezaslišano stopnjo, saj so Italijani porabili za praznovanje božiča 500 milijard lir, kar znaša 0,75 celotnega narodnega dohodka.

krajih so ob koncu starega leta pogasili vse luči in jih ob zadnjem, dvanaajstem udarcu ure, na mah spet prižgali. V Zg. Sleziiji so ob istem času vrgli kozarce, s katerimi so nazdravili novemu letu, skozi okna, saj je znano, da prinašajo prav črepinje srečo.

Lepa je bila navada, ki ji nekateri celo danes še sledijo. Nekaj lusk novoletnega krapa, ki je posebna poslastica za sladokusce, vtaknejo namreč v denarnico, kar pomeni, da bo vse naslednje leto ostala lepo napolnjena. Nekateri kmetje pa še danes nekoliko za šalo in nekoliko zares prav v noči sv. Silvestra narežejo čebulo na dvanaest enakih delov. Te razporedijo po mizi in potresejo s soljo, da potem vidijo, kateri odrezek bo najbolj jokal: to bo tudi mesec, ki bo prinesel največ dežja v letu.

Na nemškem Štajerskem, a tudi v Sloveniji, so za novo leto poškrpili vse hišne hrame, hleve in druga gospodarska poslopja z blagoslovljeno vodo, kar naj bi očuvalo družino in dom pred nevarnostjo in nesrečo.

V noči svetega Silvestra nisi smel raztrgati soli, zakaj le-to je pomenilo nesrečo v novem letu. Nasprotno pa so srečo prinesle dimnikarjeve saje, v katere si se obdrgnili. Mladim dekletom je noč svetega Silvestra obljubljala ženina. Ogenj v peči je prasketal ime bodočega izvoljenca, a tega je v zadnjih urah mogla ujeti v gladini vodnjaka, če se je sklonila nadenj.

Vsakomur je zadnji dan v letu ponujal vrsto norčevskih modrosti, katerim so malo za šalo in malo za res tudi v smehu in veselju sledili. Le kaj nam obljubljajo v novem letu? Njegova knjiga je še zaprta, a upamo, da nam je njeno sporočilo naklonjeno.

Lev Detela

Prošnja

Odpusti, moj Bog,
da sem tako dolgo postaval
na kantonu dolgočasje.

Odpusti, moj Bog,
da sem prepeval tuje pesmi
namesto napevov
Tvojega sladkega doma,
kjer Tvoj glas zveni tako lepo
in od daleč, kot je daleč moja mladost,
ki je zaspala na strmem pobočju blazno drvečih let
nekje za gorami,
v brazdi upanja, dokler je pomlad
ne zdrami.

Odpusti, moj Bog,
da sem izgubil Tvojo piščalko,
ko je vihar priplesal v moja
nepričakovana jadra in jo odnesel.

Bilo mi dolg čas je,
zato sem urezal si novo, da prevpijem
to gluho brezglasje.

Rad bi, da Ti prisluhneš
napevom in mojim počasnim dnevom.
Večer je.
Ni še lune.

Ti, ki zapiraš grla večernim pticam,
odkleni strune.

Jože Cukale DJ

To sliko je narisala Andžu, indijska kristjana. Na vožnji z nepalskih gora je vozilo zgrmel v prepad. Samo ona je ostala pri življenju, a izgubila je levo roko in obe nogi. Z desnico sedaj riše. In to je njen dar Odršeniku sveta. Sliko nam je poslal pater Jože Cukale DJ, misijonar v Indiji

OKNO V DANAŠNJI SVET

Smrt socialističnega prvaka

V starosti 88 let je v zgodnjih jutranjih urah novega leta umrl socialistični prvak Pietro Nenni. Rojen v Faenzi se je najprej priključil republikancem, leta 1920 pa je prešel v socialistične vrste. V času fašizma se je umaknil v tujino, se tam udeležil na strani republikancev španske državljanske vojne, bil kasneje v Franciji aretiran od Nemcev in poslan v Italijo. Po padcu fašizma je skupaj s Pertinijem in Saragatom obnovil socialistično stranko. Dolga leta je bil vnet zagovornik sodelovanja s komunistično partijo. Sele sovjetski vdor na Madžarsko ga je streznil. Socialistična stranka je začela sodelovati z DC in Nenni je bil nekaj časa zunanji minister. Zadnja leta je bil predsednik PSI, Saragat pa ga je imenoval, ko je bil pred. sednik države, za dosmrtnega senatorja.

Umrl je kardinal Bengsch

V vzhodnem Berlinu je po daljšem bolehanju umrl zaradi bolezni dihal 58-letni kardinal Alfred Bengsch. Po vrnitvi iz ameriškega ujetništva se je odločil za duhovništvo in leta 1950 prejel mašniško posvečenje. Devet let nato je postal škof. Ko je škof Döpfner odšel iz zahodnega Berlina v München, ga je on nasledil, toda sklenil je bivati v vzhodnem Berlinu, da bi mu komunistične oblasti ne delale težav pri postvstvu razdeljene berlinske škofije. Papež Pavel VI. ga je leta 1967 imenoval za kardinala.

Knjiga o Ivanu Trinku

Ob 25-letnici smrti beneškega očaka Ivana Trinka je izšla tudi knjižica z naslovom »Ivan Trinko«. Obsega tri študije o tem velikem možu. Prvo je napisal župnik Paskval Gujon in opisuje Trinka kot osebnost. Drugi članek je delo prof. Marina Qualize in raziskuje delo Ivana Trinka kot politika, saj je bil 20 let pokrajinski svetovalec za beneške doline. Tretji članek pa je izpod peresa Natala Zuanelle, ki je sedaj župnik v Trémmu. Ta članek govori o Trinku kot človeku kulture, saj je bil pesnik, zgodovinar, pisatelj, glasbenik, slikar in filozof.

Knjižico je izdalo prosvetno društvo »Ivan Trinko« v Čedadu.

KATOLIŠKI GLAS list za kritične bralce

■ V Aarhusu na Danskem je umrl ne- navadne smrti — utonil je v kopalni kad — Rudi Dutschke, »rdeči Rudi« imenovan, ki je leta 1968 vodil v Zah. Nemčiji študentske množice v borbi zoper obstoječi družbeni red. Leto dni poprej je bil med pobudniki in voditelji manifestacij proti obisku iranskega šaha. Sam organizator nasilja pa je leta 1969 postal žrtev nasilja z nasprotnih strani. V Zahodnem Berlinu so nanj izvedli atentat, pri čemer je bil težko ranjen. Odšel je na zdravljenje v Anglijo. Ko se je opomogel, so ga britanske oblasti izgnale. Zatekel se je na Dansko, kjer je dobil politično zatočišče.

FRANC TERPIN

Ko smo prva leta po vojni še peš hodili v Steverjan, je bil nekako obvezen oddih pri Francu Terpinu na Bukovju. Ni šlo za kozarec vina, ki si ga dobil pri njem, temveč za dobro besedo in za izmenjavo pogledov na domačo in svetovno politiko, saj je bil Franc Terpin načitan in zgovoren mož, ki se je rad zapletel v pogovor o domačih in svetovnih problemih. Tudi v polpretekle čase je rad segel, ker je bil vedno živo povezan z vsem, kar se tiče naše slovenske biti.

Takega smo poznali Franca Terpina, ki je komaj tri tedne prej pokopal svojo ženo Milko, nato pa ga je možganska kap iztrgala njegovim sinovom in vsej naši žamejski skupnosti. Ob pogrebu njegove žene si nismo mislili, da bo tako hitro pobralo tudi njega. Res je, da je bolehal že dalj časa, a pravijo, da kdor dolgo boleha, dolgo živi. Pri Francu Terpinu pa ni bilo tako.

V soboto 22. decembra je izdihnil v goriški bolnišnici. Pogreb je bil v Steverjanu v ponedeljek 24. decembra, na božično vigilijo. Prišli so domačini, prišli so prijatelji in znanci od vseposvoda, da se poslednjič poslovijo od tega pristnega Brica, ki je s srcem in telesom bil povezan s svojo briški zemljo. V cerkvi in na pokopališču

mu je pel domači cerkveni zbor, v cerkvi se je od rajnega poslovil msgr. Franc Močnik, na pokopališču pa Hadrijan Koršič v imenu Kmečko delavske zveze, katero je pokojnik leta 1951 pomagal ustanoviti in bil nato deset let njen tajnik.

Pok. Franc Terpin se je rodil 2. aprila 1905. Njegovo življenje je bilo težko kot sploh življenje vseh Bricev pred zadnjo vojno. Izhajal je iz družine briških kolonov, ki je bila bogata samo z otroki; rodilo se jih je deset. Ko je najstarejši imel devet let, mu je mati rekla: »Ti pojdeš za peka, da vsaj kruha ne boš stra-

dal.« Ko je prišla vrsta na Franca, je pa odločila: »Ti boš za trgovca, ker tam ne boš lačen.« Tako je Franc postal trgovec in ostal v tem poklicu, dokler je mogel delati, potem je trgovino prepustil sinovom, ki so se iz vaške trgovine z mešanim blagom preusmerili v trgovino s kmetijskimi stroji in ki jo danes poznajo v Sloveniji in še preko po Jugoslaviji.

Dokončal je samo tri razrede osnovne šole, toda navzel se je ljubezni do branja. Vse je prebiral, od časopisov do knjig. Z branjem si je pridobil široko kulturno obzorje, da je lahko debatiral o tem in onem, najrajši o domači politiki. Skrb za števerjanske ljudi, za njih gospodarski in kulturni razvoj mu je narekovala, da je po zadnji vojni v Steverjanu pomagal ustanoviti Kmečko-delavsko zvezo, da je stopil v odbor za novo šolo na Valerišču, ki so jo števerjanci sami zgradili. Bil je tudi odločen demokrat, potem ko je spoznal pravi obraz OF. Med vojno je namreč bil v posebnih bataljonih, bil na Sardiniji, v Franciji. Tam se je navdušil za novo Jugoslavijo kot toliko drugih primorskih fantov. Zato je prvi čas po vojni zagovarjal novi režim v Jugoslaviji. Ko je pa sprevidel, kakšna je pravzaprav ta nova Jugoslavija, se je vrnil k idealom, ki so o njih sanjali Primorci vsa leta pod fašizmom. Pristopil je k Slovenski demokratični zvezi in ostal zvest njenim idealom do smrti. Zanje je navdušil tudi svoje sinove in še mnoge števerjance. Gotovo je bila tudi njegova zasluga, če je števerjanska občina do danes ohranila svojo slovensko demokratično večino.

Po letih hudih gospodarskih kriz pred vojno in po njej je pok. Franc Terpin skupaj s števerjanci učeal lepše čase. Rešili so se kolonstva, se osamosvojili, začeli gospodarsko napredovati. Se kako leto in vsaka števerjanska družina bo imela novo ali obnovljeno hišo, da ne govorimo o obnovljenih vinogradih. Tudi tega se je Franc Terpin veselil, saj je tudi v ta namen pomagal ustanoviti in voditi Kmečko delavsko zvezo.

V letih tega razvoja so njegove telesne moči opešale. Preselil se je v Gorico in trgovino popolnoma prepustil sinovom. Upal in želel si je, da bi z ženo Milko še dolgo uživala mirno starost. Toda ni jima bilo dano. Sedaj skupaj počivata v briški zemlji, ki je sicer trda, a rodi žlahtno vince in tudi poštene in verne ljudi. Med takimi je bil tudi pokojni Franc Terpin. Naj mu bo Bog bogat plačnik. Sinovom in njih družinam naše sožalje.

K. H.

Širite „Katoliški glas“

Nova knjiga Mirka Javornika

V kratkem bo izšlo novo delo pisatelja M. Javornika z naslovom »Pero in čas II«, malo po njegovi sedemdesetletnici. Knjiga je nekaka literarna avtobiografija v obliki izbora iz vseh vrst njegovega dela s peresom, razen zgolj političnega, od leta 1927 do 1977 — novele, drama, potopisi, eseji, literarni portreti, ocene, polemika ter odlomki iz kritik njegovega ustvarjanja in osebnosti. Bo po zasnovi izvirna in po obsegu ena največjih, kar jih je slovenskih zadnja leta izšlo v svobodnem svetu, saj bo štela 450 strani.

Delo bo v prodaji samo pri piscu, ki sprejema naročila na naslov: Mirko Javornik, 102 Taussig Place, NE, Washington, DC 20011, U.S.A. Ker bo naklada omejena, bodo prednost imeli tisti, ki bodo z naročilom poslali tudi plačilo. Cena je 15 USA dolarjev. Ker bo delo objavil »Taborec«, samozaložba neodvisnih svobodnih slovenskih slovnstvenih ustvarjalcev in ker je moralo biti tiskano v neslovenskem podjetju, bo avtor hvaležen vsem, ki bi bili voljni poleg plačila za »Pero in čas II« prispevati kaj tudi k stroškom za njegov izid.

Ija nekaj, kar bi preprečilo ali vsaj oviralo novomašno slovesnost. Federici je bil zagrižen Italijan in fašist. Kadar je slišal slovensko besedo, je kar cepetal v onemoglem besu. Znano je bilo, da je v času priprav na državne volitve brez pomislekov vlival v naše ljudi ricinusovo olje, kar je bila dokaj običajna metoda fašističnega mučenja.

Openski župnik in dekan Andrej Zink je na to opozoril škofa Fogarja. Škof je nato interveniral pri zveznem tajniku fašistične organizacije v Trstu s prošnjo, naj opomni Federicija in mu prepove vsakršno demonstracijo. Tajnik mu je vse obljubil in tako mi je škof na dan posvečenja rekel: »Dragi moj Jurca, kar brez skrbi. Federici bo tiho.«

Toda zgodilo se je nekaj povsem drugega. Federici se je pisмено obrnil na ministrstvo za notranje zadeve v Rimu. Opisal je novo mašo, ki se je pripravljala, kot veliko nevarnost za javni red in mir. V vsakem primeru pa bo žalila čustva italijanskega prebivalstva, zato jo je treba

Z GORIŠKEGA

Občinska seja v Sovodnjah

Občinski svet, ki se je sestel v petek 28. decembra, bi moral poleg pregleda sklepov in točk upravnega značaja razpravljati tudi o obračunu za leto 1978. Ker pa so svetovalci SSK ugotovili in z dokumentom dokazali napako pri postavki, ki se je nanašala na znesek za popravilo šolske stavbe v Rupi — ta ni bil isti kot v proračunu —, je večina svetovalcev sprejela predlog odbornika, da se dokončna razprava o obračunu in njegovi odobritvi prenese na naslednjo sejo.

Za preglednika računov je svet za leto 1980 izvolil Emila Tomsča, Dominika Jurca in Branislava Černica. Kar se tiče sejnine svetovalcem, bo po sklepu sveta za leto 1980 večja. Na tajni seji se je nato razpravljalo o novem zakonu, ki določa prispevek za župana in podžupana. V primeru svodenjske občine zakon odreja, da se določi prispevek po številu prebivalcev, ki jih občina ima in na podlagi odstotkov plače, ki jo prejema občinski tajnik. Dr. Cvetko Kocjančič je bil določen kot izvedenec za občinskega tehničnega svetovalca. Katere dneve in ure bo na voljo občinstvu, bo še javljeno. Za izvedenca občinske knjižnice pa je bil imenovan Danilo Žigon.

Sledila je točka o prispevkih kulturnim in športnim društvom v občini. Športno društvo bo prejelo milijon lir, kulturna društva pa namesto prvotno določenih 2.270.000 tri milijone lir. Za razdelitev te vsote bodo poklicani poleg običajne komisije še ostali svetovalci in predstavniki kulturnoprosvetnih društev. Slednji naj bi predložili dokaze o delovanju društev.

Z novim letom bo novo podjetje lepilo reklamo in lepake. Svetovalci so zahtevali, naj se to vrši po vsej občini. Župan je odgovoril, da bo občinska uprava zahtevala od novega podjetja, da izpolni obveznosti, ki jih je sprejelo dosedanje.

Ker glede načrta za razvoj trgovinskega omrežja ni bilo izrečenih s strani občanov nikakih pripomb, je občinski svet načrt odobril. Pri zadnji točki dnevnega reda so svetovalci odobrili prosto pogajanje lastnikov zemlje z občinsko upravo za ureditev ceste v Sovodnjah, kajti dokumenti prejšnjega postopka, poslani na pristojne urade, so se izgubili.

Pri točki »razno« je bilo govora o začetku ceste iz Rubij na Vrh. Ker je lastnik posekal drevje na pobočju pod cesto, se je naenkrat pokazala globina, ki na vozača grozljivo učinkuje. Zato so svetovalci po hitrem postopku odobrili na tem mestu namestitev železne ograje kot tudi na ovinkih, o katerih se je ponovno govorilo. Svetovalci z Vrha so opozorili občinsko upravo, naj intervenira pri vodovodnem podjetju CAFO, da asfaltira tiste kose ceste, ki jih je dalo zaradi vodovodnih priključkov razkopati.

Župan je poročal o vabilu občine Skofja Loka, naj bi se štirčlanska delegacija iz Sovodenj udeležila tamkajšnjega občinskega praznika, ki bo 9. januarja. Delegacija naj bi izdelala kulturni program in seznanila z njim škofjelokoško občinsko upravo v svrhu vskladitve. Sklenjeno je bilo, da bodo v tem smislu kulturno prosvetna društva v sovodenjski občini prejela odgovarjajoče vabilo.

Ob koncu seje je župan Jožef Češut izrekel za novo leto voščila svetovalcem, njihovim družinam in vsem občanom.

Uspel orgelski koncert

v goriški stolnici in v Doberdobu

Orgelska šola Zveze slovenske katoliške prosvete v Gorici pričinja dajati svoje sadove, ki bodo v bodočnosti gotovo pritegnili še druge mlade talente na tem pod-

na vsak način preprečiti.

In uspelo mu je. Noč od sobote na nedeljo sem prespal v župnišču. Proti deveti uri zjutraj (v nedeljo) so se začeli zbirati duhovniki in drugi povabljeni. Okrog pol desetih je nekdo prinesel župniku škofovo pismo, s katerim ga škof prosi, naj bi zaradi neredov, ki jih je pričakovati, v cerkvi ne bilo slovenskega petja in slovenske pridige. Deset minut za tem je planil v župnišče odposlanec tržaške kvesture in vprašal župnika, če je dobil škofovo pismo in če je odpovedal slovensko petje in pridigo.

Ves čas sem bil v sosednji sobi. Slišal sem, da neki ljudje prihajajo in odhajajo, na ušesa mi je prihajal pridušen pogovor, nisem pa vedel, za kaj gre. Posvetilo se mi je šele, ko je moj novomašni govornik Franc Malalan, domačin z Opčin ter župnik in dekan v Ospu, treščil s pestjo po mizi in na ves glas zavpil: »Naj se zgodi, kar hoče, jaz bom svojo pridigo povedal po slovensko!«

(Konec prihodnjič)

VENCESLAV SEJALEC

UMETNIKOVA MOLITEV

(Adoracija Kraljev v Pevmji)

Kje zvoki so, akordi, simfonija? Saj je vse tiho, tiho, vse molči — in vendar vse zamaknjeno strmi: otrokov varuh, kralji in Marija.

Neslišna — a najgloblja melodija prevzema svet, nebo, stvari, ljudi in v čudežno zamaknjene oči preliva barv se čarna harmonija.

Zlata, kadila, mire darovali so kralji Vzhoda Kralju večnih dalj, ko vdano so pred njim poklekovali

v bogatem blesku oblačil in halj — molitev barv so tvoji prsti stkali, umetnik Tone, skromni peti kralj.

ročju. Tako smo v goriški stolnici v nedeljo 23. decembra slišali samostojen orgelski koncert dveh obetajočih učencev te šole, ki jo vodi prof. Hubert Bergant. Naj nam bo dovoljena primera, da jabolko ne pade daleč od drevesa. In res smo tak občutek imeli pri zadnjem koncertu. Vaje ni smo poslušati virtuoznost prof. Berganta in lahko rečemo, da je profesor Bergant mnogo svoje natančnosti, tehnike in čuta za interpretacijo znal viliti mladima organistoma Borisu Staculu iz Gorice in Hilariju Lavrenčiču iz Doberdoba, ki sta nas dobesedno presenetila s svojim izvajanjem orgelskih klasičkov ter koncert zaključila z znano Bachovo fugo.

Drugo presenečenje večera je bila udeležba občinstva, ki je bilo poleg običajnih ljubiteljev orgelske glasbe sestavljeno skoraj izključno iz mladih poslušalcev in to v takem številu, kakor ga nismo vajeni videti ob sličnih priložnostih. In to ne v majhnem številu.

Mlada umetnika sta koncert nato ponovila v nekoliko skrajšani obliki v doberdobski župni cerkvi na božič popoldne. Tudi tu je bila cerkev polna hvaležnih poslušalcev, kar je vsekakor spodbuda za oba izvajalca in tudi organizatorje.

Ko z veseljem beležimo ta uspeh, se pa nekoliko zaskrbljeno oziramo na pomanjkanje cerkvenih organistov na Goriškem in Tržaškem. Ta služba gotovo ne daje tistih zadoščanj, kot je to bilo, ko nas je tlačila fašistična peta in je bilo cerkveno petje skoro edini simbol slovenstva in odpora. Vendar smatramo, da je orgljanje in vodenje cerkvenih zborov odskočna deska, da se mladi zborovodje usposobijo za kasnejše vodenje tudi prosvetnih zborov. Ni dovolj, da živimo od spominov, kako smo včasih peli. Treba je, da iz naše srede, iz župnijskih skupnosti zrastejo mlade moči, ki naj stopijo na mesta ostarelih in malostevilnih organistov, ki bodo z veseljem prepustili svoja mesta mlademu in obetajočemu rodu.

Plešivo

Plešivo je majhno naselje občine Krmin. Ljudje, ki tu živimo, izhajamo povečini vsi iz kmečkega okolja. Naše okolje je preprosto in preprosti smo tudi mi. Mogoče smo zato vsi močno povezani in če je treba, sodelujemo vsi: od starejših, poročenih, moži in žena pa do neporočenih, fantov, deklet in otrok.

Mogoče je ta pojav in to zanimanje, ki vlada tu, treba pripisati dolgoletni kulturni in verski krizi. Ljudje na tem koncu Brd smo bili prepuščeni samim sebi. Več let nismo imeli nobenega, ki bi nas družil in se nam posvetil. Po dolgem dežju posije sonce. Tudi nam je posijalo. Tako imamo tu že kakih osem let slovensko mašo v cerkvi pri Sv. Subidi, slovensko osnovno šolo, katero obiskuje petnajst otrok, cerkveni mešani zbor, moški in otroški zbor.

Na Plešivem je zelo prijetno, posebno takrat, ko se zberemo vsi skupaj, kot kaka velika družina, da kaj proslavimo.

Če kronološko pregledamo važnejše dogodke v tem kraju, bomo videli, da je bilo delovanje v začetku letošnje sezone kar zadovoljivo. 18. novembra je na pevski reviji »Cecilijanka« nastopil moški zbor Brda iz Krmina in Plešivega pod vodstvom dirigenta Zdravka Klanjščka. Naše malčke pa je 6. decembra obiskal in obdaroval sv. Miklavž. Veliki dobrotnik je prišel v šolo. Otroci so ga z veseljem čakali in ga sprejeli; še prej pa so njemu na čast recitali in zapeli nekaj pesmi. Otroški zbor s Plešivega je letos že petič nastopil na vsakoletni reviji »Mala Cecilijanka«, ki je v Katoliškem domu v Gorici na praznik Brezmadežne. Naši mali pevci so pod vodstvom učiteljice Anke Černic ubrano zapeli in s tem dokazali, da bo naša domača pesem še donela v zapadnih Brdih tostran meje. Lep praznik je bilo tudi praznovanje 40-letnega jubileja mašništva našega dušnega pastirja g. Mirka Rijavca, o katerem smo poročali v božični številki »Katoliškega glasa«.

tržaške novice

ZVEZA CERKVENIH PEVSKIH ZBOROV V TRSTU

priredi v stolnici sv. Justa v Trstu

božični koncert

ki bo v nedeljo 6. januarja ob 16. uri.

Solska proslava Leta otroka pri Sv. Ivanu

Učiteljice »A. M. Slomšek« in osnovna šola »O. Župančič« pri Sv. Ivanu sta v soboto 15. decembra 1979 priredila proslavo mednarodnega Leta otroka v Marijinem domu. Povabljeni so bili starši in prijatelji mladine, ki so se odzvali v zelo velikem številu.

Najprej je nastopil združen pevski zbor obeh šol, nakar je ravnatelj učiteljice prof. Egidij Košuta pojasnil pomen proslave. Omenil je usodo otrok v preteklosti, pravice otrok v sedanjosti ter dolžnosti staršev, ki iz tega izvirajo. Med temi dolžnostmi je predvsem ta, da slovenskega otroka pošljejo v slovensko šolo. Tako bo otrok spoznal dragocenost slovenske kulturne tradicije in obenem italijansko civilizacijo.

V nadaljnjem sporedu so dijakinje IV. letnika učiteljice uprizorile »Junakinje iz pravljične na našem prazniku« po besedilu Ljube Smotlak. Dijakinje učiteljice in vzgojiteljske šole so nato izvajale prizorček z lutkami »Polomljena lutka« (J. Ra-

ček). Pri tem prizorčku je sodeloval otroški zbor osnovne šole »O. Župančič«. Lutke so izdelale dijakinje same. Znova je nastopil združen zbor; sledila je skupna pesem »Veseli ringa-rajja«. Pri sporedu so sodelovale štiri vesele harmonikarice.

Take prireditve so hvalevredne, ker krepijo zanimanje in ljubezen do slovenske šole. Navzočim staršem in sorodnikom so žareli obrazi v vidnem zadovoljstvu in veselju, ko so prisostvovali živahnemu nastopu svojih otrok, ki jim bodo take prireditve ostale prijeten spomin na mlada leta.

Kako je s splavom?

Listi so objavili, da je bilo v Trstu v gnejstih mesecih 1.700 splavov. To pomeni: v samem začetku je bilo uničenih 1.700 življenj. Koliko je bilo slovenskih?

Ko je g. škof zvedel za to novico, je takoj naslovil na svoje vernike posebno pismo, v katerem opozarja na krivico, ki jo ljudje prizadejajo človeškemu življenju s takim početjem. Naj se nas Bog usmili in naj prizanese naši hudobiji!

V nedeljo 6. januarja ob 16. uri

bo v NABREŽINI

III. REVIIJA BOŽIČNIH PESMI

Pojejo: cerkveni zbor iz Steverjana ter domači in otroški zbor.

LEOPOLDA JURCA

»grešna« nova maša

Ko sem prebral obtožbo zoper sebe — pravi msgr. Jurca v svojih spominih — sem se vrnil k škofu Fogarju. Biti sem moral zmeden, zato mi je škof dejal:

»Dragi moj Jurca, ostal boš v Trvižu. Videl boš, da se bo nevihta umirila.«

Ukazal mi je, naj napišem svojo obrambo in naj od točke do točke izpodbijem obtožnico. Napisano besedilo pa naj čimprej njemu pošljem ali prinesem v Trst. Preden navedem besedilo obrambe, ki sem jo poslal škofu Fogarju, se moram za trenutek ustaviti ob moji novi maši na Opčinah, iz katere je hotela obtožnica narediti protidržavno dejanje prvega razreda. Ze takrat naj bi po tožilčevih besedah odkrito pokazal svojo sovražnost do vsega, kar je italijansko. Z mojo novo mašo pa je v resnici bilo takole.

Po mašniškem posvečenju (30. junija 1929 v tržaški stolnici) sem se umaknil

k župniku Filipu Abramov v Pliskovico na Krasu, da bi se tam v miru in ubranosti pripravil na novo mašo. Na Opčine sem prišel šele na predvečer nove maše, to je bilo v soboto 6. julija 1929. Že po teh podatkih je mogoče zaključiti, da nisem imel niti najmanjše priložnosti organizirati pevskih zborov za nastop na novi maši, kakor mi je očitala obtožnica. Za pevske vaje pa sploh nisem bil sposoben, saj nikoli nisem bil pevec.

Organizacijo novomašnega slavlja so prevzeli openski župljani, ker so moja mati, vdova, in tri sestre, vse mlajše od mene, živele v največjem siromaštvu. Na novomašno kosilo so povabili 40 gostov. Opčine so bile tedaj še skoraj povsem slovenska vas ali bolje mestec. Italijanov je bilo zelo malo, pa še ti so prihajali na Opčine največ poleti, ker so si bili v lepi tržaški okolici zgradili vile in počitniške hišice.

Se pred mašniškim posvečenjem je bilo slišati glasove, da krajevni politični tajnik (segetario politico) Federici priprav-

Božični koncert v stolnici

V nedeljo 30. decembra je bil v goriški stolnici vsakoletni koncert božičnih pesmi. Nastopili so združeni mladinski in mešani zbori. Udeležba tako pevec kot vernikov je bila velika. Več objavimo v prihodnji številki.

Predstavitve mohorjev 1980

Društvo »Mirko Filej« je v sredo 12. decembra priredilo v Katoliškem domu v Gorici kulturni večer, na katerem so predstavili knjige Goriške Mohorjeve družbe za leto 1980. Udeležencev sicer ni bilo veliko, so pa tisti bolj hvaležno poslušali prof. V. Beličiča in dr. J. Markužo, ki sta predstavila eden svojeto letošnjo knjigo »Prelistavanje poldavnine«, drugi pa letošnji koledar. Odsoten je bil avtor tretje publikacije Franc Jeza, ki je izdal pri Mohorjevi svojo knjigo »Nevidna meja«.

Iz poročila J. Markuže, ki je uredil letošnji koledar, je bilo razvidno, kako je nastala ta publikacija, ki vsako leto častno zastopa primorske Slovence v slovenskem kulturnem prostoru. Koledar ima svoje pomanjkljivosti, kot so nekateri omenili, kljub temu pa ostane bogat zbornik, v katerem najdeš marsikaj, zlasti še pričevanje o kulturnem, verskem in političnem življenju Slovencev v Italiji.

Prof. Vinko Beličič je spregovoril o svoji knjigi. Povedal je, kako je nastala: iz svojega dnevnika je iztrgal posamezne osebe oz. dogodke, jih združil v enoto in na ta način so nastale podobne v knjigi. Še prej je za poskus imel zadavne oddaje na tržaškem radiu in nekaj objavil tudi v »Mladiki«. Na vprašanje, ali so to »retuširani«, to je popravljeni zapiski iz dnevnika, je pojasnil, da ne. Podani so tako, kakor so bili v svojem času zapisani pod trenutnim vtisom in čustvi. Zato niso zgodovinska poročila, temveč verne slike avtorjevih doživetij.

Povedal je še, da piše dnevnik od leta 1948 in da se je nabralo že lepo število zvezkov. Morda bi iz njih še kaj izčrpal in pozneje objavil.

Kdor bo prebral Beličičevo knjigo, bo v njih odkril del samega sebe, če je v tistih letih živel, ali pa bo videl v njej podobo časa in razmer, ki so bile na Tržaškem v povojnem času. Vsekakor je knjiga zanimiva in napisana v zelo lepem jeziku.

Ker ni bil prisoten Franc Jeza, je njegovo knjigo predstavil Joško Markuža. Poudaril je značilnosti te knjige, ki je ena redkih slovenskih del iz fantastičnega sveta. Drugi jeziki imajo podobne knjige v lepem številu. Pomeni torej lepo novost v našem slovstvu. - K. H.

Slovenski oktet je navdušil

Z nastopom Slovenskega okteta iz Ljubljane v petek 14. decembra se je lepo in zaokroženo zaključilo sončno leto v tej kulturni sezoni. V res nabitom gorškem Avditoriju, kot se navadno ob slovenskih prireditvah v tej dvorani ne dogaja, je ljubljanski vokalni ansambel žel velik uspeh in kar se da navdušil goriške slovensko publiko, pa tudi tisti del italijanskih someščanov, ljubiteljev lepe glasbe, ki so se koncerta udeležili.

Nastop Slovenskega okteta je bil res praznik zlasti slovenske zborovske pesmi. Težko je reči, kakšen program bi si najraje želeli v izvedbi teh res izrednih interpretov naše pesmi. Samo slovenski, mešan, polifonski, mednarodni?

Verjetno je v svojih izvedbah oktet najbolj navdušil v poustvarjanju pristne slovenske pesmi. Ta gre našemu človeku najbolj do srca. Naj bo to preprosta narodna kot Nocoj pa, oh nocoj, ali umetna in že klasična Večerni ave ali pa moderno zasnovana skladba, kot je bila Merkušjeva rezijanska pesem.

In prav je, da nam oktet predstavi vse razne odtene našega zborovskega ustvarjanja od nekdanjega današnjega časa. Med slednje sodijo še dognana Vrabčeva Naše življenje in kompleksna Gabrijelečeva Vetrji v polju, med prijetno mehke ljudske pa npr. Pahorjeva Pa se sliši ali Krekova skoraj stilizirana Marko skače. Ne bomo tu naštevati vseh slovenskih skladb, poudariti hočemo le dejstvo, da se je prav v njih Slovenski oktet verjetno najbolj razodel.

Na gorškem koncertu pa je ansambel predstavil tudi klasična dela od Gallusa in Monteverdija s polifonsko zasnovano do resnobne pravoslavne samostanske pesmi Zografskega. Slišali smo še par drugih skladb polifonskega obdobja, slišali pa smo — za navrh — tudi prijetno in svečano izvedbo zambijske pesmi, ki je gotovo

vsem šla do srca.

Goriški nastop Slovenskega okteta sodi gotovo med najbolj uspele koncerte v zadnjem času v našem mestu. Njegovo petje, izdelano do prefinjenosti, a obenem toplo in živo, bo prav gotovo vsem ostalo še dolgo v lepem spominu. - Bgsl

Dve poroki

V soboto 22. decembra sta si v prenovljeni cerkvi sv. Ivana v Gorici obljubila večno zvestobo Niko Klanjšček in farmaceutka Harjet Dornik. Oba sta bila člana slovenske skavtske organizacije in sodelujeta pri mešanem zboru Lojze Bratuž. Zato se je ob njunem slavu zbralo v cerkvi veliko prijateljev in znancev, zlasti člani zbora Lojze Bratuž, ki so med mašo tudi peli. Poročil ju je župnik iz Deskel Vinko Kobal.

Na praznik sv. Stefana pa sta se poročila dr. Bernard Špacapan in Nadja Fabris. Poroka je bila v Trstu v cerkvi pri salezijancih, ker je nevesta iz tiste župnije doma. Poročil ju je openski kaplan g. France Pohajča. Zenin je bil prvi voditelj slovenskih gorških skavtov in je sedaj zdravnik v gorški psihiatrični bolnišnici, nevesta pa je članica tržaških slovenskih skavtinj in pevske skupine g. Pohajča.

Obema paroma iskrene čestitke in voščila za srečno življenje v dvojce. Posebno čestitajo skavti in skavtinje.

Sindikata slovenske šole

Konec novembra in v začetku decembra sta oba sindikata slovenske šole, tako gorški kot tržaški, imela občne zbornice. Na njih so podali obračune o pretekli dveletni poslovni dobi, izvolili nove odbore in začrtali smernice za nadaljše delo. Iz poročil je bilo razvidno, da je delo obeh sindikatov bilo precej razgibano in da sta zvesto zasledovala razvoj in probleme slovenskega šolstva v Italiji. Mislino, da gre pri tem posebno poudariti delo gorškega sindikata, ki kaže večjo umirjenost in večjo samostojnost. Ni pametno namreč, če se slovenski šolski sindikat preveč veže na italijanske zvezne sindikate na škodo svojih potreb slovenske šole v Italiji.

Izvoljeni odbor gorškega sindikata je že imel prvo sejo, na kateri so razdelili funkcije: predsednik bo še nadalje prof. Albin Sirk, tajnik prof. Marjan Bednarik, podpredsednik učitelj Korošec, blagajnik prof. Neva Budal, njena pomočnica učiteljica otroških vrtec Vera Čočut.

Ena prvih nalog novih odborov v Gorici in Trstu bo, da nadaljujejo boj za samostojen šolski okraj za slovenske šole. V tem oziru je sedaj več upanja na uspeh kot pred leti.

Božičnice na slovenskih šolah

Dijaki slovenskih srednjih šol v Gorici so staro leto zaključili z uspešnimi božičnicami. Učiteljske, tečaj za vrtnarice ter gimnazija licej so imeli skupno božičnico, ki so jo posvetili Letu otroka. Sodelovala sta oba pevka zbora učiteljskega in vrtnaric pod vodstvom prof. Bandellijeve ter oktet z linceja. Ta je nastopil pod vodstvom Hilarija Lavrenčiča in je bil za vse veselo presenečenje.

Poleg tega so dijakinje podale nekaj del za klavir in violino. Pevski in glasbeni program so povezovale primerne recitacije. Tudi jaslice in božično drevesce ter risbe, vse je bilo izvorno delo dijakin vrtnaric in učiteljske. Reči smemo, da so se dijaki in profesorji potrudili in nekaj lepega pokazali.

Božičnico so imeli tudi na enotni srednji šoli. Ker je tam dijakov veliko, je bila božičnica v kapeli in so povabili tudi starše. Nastopil je zbor pod vodstvom prof. Jeričija; zborna recitacija je pripravila prof. Lučana Budal. Ob koncu je ravnateljica prof. Rožica Simčič-Lojk nagradila dijake, ki so napisali najboljše naloge in napravili najlepše risbe na temo »Leto otroka«.

Decembrska številka »Števerjanskega vestnika«

Na 12 straneh nam poroča marsikaj zanimivega. Tako zvmemo o delovanju sekcije SSK za Števerjan, o aktivnosti župnijskega pastoralnega sveta, o porokah in smrti, o raznih obiskih, o nastopu števerjanskih pevcev in pevčkov na Cecilijanki in Mali Cecilijanki 1979, o božičnici v Sedejevem domu, o raznih prireditvah istam. Klemen poroča o prvem sestanku slovenskega področja gorške nadškofije. Isti je prispeval tudi posrečen slavonspev zemlji. Prav lepo je razmišljanje o materi. Zelo umesten je tudi članek »Navednim v opomin«.

Slikarska razstava

Skupina sedmih slikarjev iz gorške pokrajine je od 16. do 31. decembra imela skupno razstavo slik v prostorih gorškega Avditorija. Razstavo so vključili v okvir Leta otroka.

Razstavljali so: Egidio Calabrese, Attilio Carbone, Nucci Clemente, Robert Faganel, Košič Andrej, Cesare Spanghero, Amerigo Visintin.

Sedem slikarjev, sedem različnih osebnosti tako po tehniki slikanja kot po motivih. Nucci Clemente je razstavila predvsem portrete otrok in žensk, ostali so v glavnem pokrajinarji, med njimi E. Calabrese naivce. Obiskovalec je imel kaj gledati in primerjati ne samo različno tehniko slikanja, temveč tudi različno dojemanje narave in človeka od umirjenega Košiča do razboritega Spangherja preko čustvene Nucci Clemente. Škoda, da je bilo za razstavo premalo propagande.

Lep življenjski jubilej

V nedeljo 30. decembra je obhajala 90. rojstni dan Kristina Močilnik. Za ta jubilej je zjutraj ob 7. uri prišla še sama k prvi maši v stolnico, kakor doslej vsak dan.

Jubilantka je doma iz Kozane v Brdih. Nikoli ni imela lahkega življenja, saj je že kot otrok ostala brez matere in je živela pri sorodnikih. Pozneje je prišla v Gorico in se zaposlila kot hišna pomočnica. Veliko let je bila v službi pri baronici Lantieri-Lewetov. Sedaj je že dolgo v penziji in živi v hiši nekdanjih gospodarjev, ki še vedno zanjo skrbijo. Jubilantka je tudi Marijina družbenica že od leta 1911.

Naj jo Bog še dolgo ohrani med nami!

Sestanek z državnim podtajnikom

V soboto 22. decembra se je v Vidmu sestala delegacija deželnega vodstva Slovenske skupnosti z državnim podtajnikom v predsedstvu vlade Bressanom. Za SSK so bili prisotni deželni tajnik Štoka, predsednik deželnega sveta Bratuž, pokrajinski predsednik za Goriško Gradnik ter pokrajinska tajnika iz Trsta in Gorice Harej in Terpin. Sodeloval je tudi član v posebni komisiji za probleme slovenske manjšine v Rimu Albin Sirk.

Delegacija SSK je podtajniku Bressanu predložila glavne probleme slovenske manjšine v zvezi z zaščitnim zakonom ter pri tem prosila vladnega predstavnika za pospešitev in pozitivno rešitev celotne zadeve. Podtajnik Bressani je pokazal zanimanje za problem in ustrezno zakonodajno rešitev.

DAROVİ

Za cerkev sv. Ivana v Gorici: družina Lutman v spomin Franca Terpina 10.000; sestre Černigoj ob 90-letnici sestre Pavle 100.000; stolniški zbor v spomin svojega dobrotnika Franca Terpina 20.000 lir.

Za Slovensko skupnost: v spomin Franca Terpina zbrali prijatelji, ki so se z njim sestajali ob nedeljah po maši na Travniku 55.000 lir.

Ivanka in Marija za cerkev sv. Ivana 20.000, za skavte 10.000, za »Našo pot« 5.000 in za Pastirčka 5.000 lir.

Ob obletnici smrti mame Ivanke: družina Leopoli za Alojzijevešče 15.000 in za Zavod sv. Družine 15.000 lir.

Ob obletnici mamine smrti: M. Z. za Pastirčka 5.000 in za »Našo pot« 5.000 lir.

Za Pastirčka: Karlo in Anica Brešan v spomin Franca Terpina 20.000 lir.

Za števerjansko cerkev: N. N. 50.000; družina Aleš Komjanc v spomin Milke Terpin 10.000; sestra Ema ob osmi smrti Slavka Gorjup 20.000; družina Ciglič, Klanec 20.000.

Za cerkev na Jazbinah: družina Franc Podveršič v spomin Milke Terpin in Mirjam Breščak 20.000 lir.

Virgilij Bratina, Tržič za Katoliški dom, za Katoliški glas in za Zavod sv. Družine in Alojzijevešče po 15.000 lir.

Za duhovniške poklice: J. in A. Komjanc v spomin Franca Terpina 20.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: Karla Sosič 4.000; Fani Škerlavaj 2.000; Meri Hrovatin 10.000; Onelia Purič v spomin svojih pokojnih 20.000; družina Vremec 6.000; N. N. 10.000; Mila in Rafaela Sosič 2.000; Pepi in Pavel Milič namesto cvetja na grob Tonija Piccinija 10.000; Pepi Ferfila v spomin sina Lovrenca 7.000; Zora Malalan v spomin Antona Piccinija 10.000; Silva in Nino De Bernardi v spomin svojih rajnih 4.000; razni 2.000 lir.

Za cerkveni pevski zbor na Opčinah: družini Sosič in Repenc namesto cvetja na grob Zore Čok 20.000; Tavčar-Milič Marija 10.000 lir.

Pavla Margon, Trst: za Sv. goro 10.000 in za misijone 10.000 lir.

Za lačne po svetu: Milka Velikonja 5.000; N. N., Rupa 10.000; Klementina v spomin Franca Terpina 30.000 lir.

Za misijon p. Kosa: N. N. 15.000; N. N. 20.000; Sosič Mila in Rafaela 8.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

DAROVİ

Za Katoliški glas: Franc Testen, Fužine 7.000; Marjan Hrovat, Gorica 7.000; Ehrlich-Mazzoli, Rim 7.000; Slavko Klanjšček v spomin Franca Terpina 10.000; Mirka Kette ob drugi obletnici smrti msgr. R. Klinca 10.000; Anica Perat namesto cvetja na grob sestrične Marije Rutar 10.000; N. N. 30.000; Milka Velikonja 5.000; Marija Goljevšček 2.000; Anica Devetak 8.000 lir.

Dijaki srednje šole »I. Trinko« v Gorici so s prodajo likovnih izdelkov ob Letu otroka nabrali za Dijaški dom, za Alojzijevešče in za Zavod sv. Družine po 85.000 lir.

Namesto cvetja na grob Franca Terpina za števerjansko cerkev: družina Gravner, Ščedno 30.000; Gino Pozzatti 50.000; družina Drago Komjanc 50.000; brat Celestin in družina 20.000; družina Stanko Klanjšček 40.000; PD »F. B. Sedej« 50.000; družina Mirko Terpin, Valerišče 20.000; Dragica Klanjšček 10.000; družina Vogrič-Valentinčič 30.000; Danica Ciglič 10.000; KDZ-Slovenska skupnost Števerjan 50.000; Klementina v spomin pok. Milke in Franca Terpina 20.000 lir.

Sinovi Ciril, Ivan in Marjan Terpin ob smrti očeta Franca darujejo za števerjansko cerkev, za gorško cerkevno skupnost, za Katoliški glas, za Zavod sv. Družine in za Alojzijevešče po 100.000 (skupno 500.000) lir.

Za Alojzijevešče: Mariza in Viktorija Perat namesto cvetja na grob Marije Rutar 20.000; N. N. 10.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: N. N. 10.000; Z. M. 15.000; družina Viatori v spomin Franca Terpina 20.000; Irena Vetrh Bertolini v spomin istega 20.000 lir.

OBVESTILA

Seja Zveze slovenske katoliške prosvete v Gorici bo v ponedeljek 7. januarja ob 20.30 v običajnih prostorih.

Božičnica na Mirenskem Gradu bo v nedeljo 6. januarja ob 15. uri. Po maši se bodo v prezbiteriju in na koru zvrstili zbori goriškega pastoralnega področja. Gast te prireditve bo moški zbor iz Štmavra pod vodstvom prof. Gabrijela Devetaka.

Društvo slov. izobražencev v Trstu, ul. Donizetti 3 vabi na prvi sestanek v novem letu v ponedeljek 7. januarja ob 20.15. Večer bo posvečen izvirnim knjigama Vinka Beličiča in Franca Jeze. Knjigi bo predstavil Saša Martelanc.

Ljubljanska TV

Spored od 6. do 12. januarja 1980

Nedelja: 13.00 Smučarski skoki. 15.30 Veseli tobogan: Gorenja vas. 17.40 Najpomembnejši dogodke po osvojitvi Lune, francoski film. 20.00 Vroči večer, nadalj.

Ponedeljek: 17.20 Vrtec na obisku. 18.45 Mladinska oddaja. 20.00 M. Kranjec: O grehu stare Jakovce, drama. 20.50 Kulturne diagonale. 21.30 Dobro jutro, kratek film.

Torek: 12.25 in 16.15 Slalom za moške. 17.20 Jakec in čarobna lučka. 17.35 Pisani svet. 18.05 Slovenski ljudski plesi: Gorenjska. 20.50 Človek hoče navzgor, nadalj.

Sreda: 17.25 Čarovnik Ujtata. 17.45 Pionirji fotografije. 18.10 Tekmovanje violinistov. 20.00 General Gramofon, albanski film.

Četrtek: 18.45 Mladi o mladih. 20.00 V živo. 21.30 Predstava londonske opere v Križankah.

Petek: 17.15 Začetnik na smučeh. 17.40 Čuvaj parka. 18.05 Radenci 80, glasbena oddaja. 20.55 Korenine nove generacije, nadalj. 22.40 Zakon, ameriški film.

Sobota: 12.25 Smuk za moške. 16.25 Za mavrico, ameriški film. 17.00 Košarka Iskra-Olimpija: Zadar. 18.45 Robinovo gnezdo, humoristična oddaja. 20.00 Župan našega mesta, nadalj. 21.00 Organizacija, ameriški film.

ZAHVALA

Ob težki izgubi dragega očeta

FRANCA TERPINA

se prav iskreno zahvaljujemo sorodnikom, prijateljem in znancem, ki so nam v teh težkih trenutkih stali ob strani in so pokojnika pospremili v tako velikem številu na zadnji poti ter so izrazili osebnostna ali pismena sožalja; zahvaljujemo se tudi vsem, ki so v njegov spomin darovali cvetje ali v dobre namene.

Posebna zahvala tudi onim, ki so mu pomagali v bolezni, zlasti dr. prof. Cazzoli, dr. Karlu Brešanu in sestram Čudodelne svetinje, nadalje duhovnikom Antonu Prinčiču, msgr. Francu Močniku ter dr. Kazimirju Humarju za opravljene obrede, predstavniku Slovenske skupnosti Hadrijanu Korsiču za poslovilne besede ter domačemu zboru za žalostinke. Vsem iskrena zahvala.

Števerjan - Gorica, december 1979

Radio Trst A oddaja na srednjem valu 305,9 m ali 981 Khz in na ultrakratkih valovih s frekvenčno modulacijo od 96,1 Mhz do 103,9 Mhz. Glavne frekvence so: vzhodna Benečija 96,1, Gorica 98,3, Rezija in Kanalska dolina 100,7, Videm 101,9; Trst 103,9.

Casnikarski programi ob nedeljah: Poročila ob 8., 12., 19.; kratka poročila ob 11., 14.; novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 11., 14., 19.15. Ob 8.30 kmetijska oddaja, ob 9. uri sv. maša.

Casnikarski programi od ponedeljka do sobote: Poročila ob 7., 8., 10., 13., 15.30, 19. Kratka poročila ob 9., 11.30, 17., 18. Novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 8., 14., 19.15.

Spored od 6. do 12. januarja 1980

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 10.00 Poslušali boste. 10.30 Oddaja o Benečiji. 11.00 Mladinski oder: »Preljubo veselje«. 11.30 Nabožna glasba. 12.00 Narodnostni trenutek Slovencev v Italiji. 14.10 Satirični kabaret. 15.00 Nedeljsko popoludne.

Ponedeljek: 8.10 Jutranji almanah. 9.45 Socialna problematika. 10.05 Koncert. 11.30 Po stopinjah staršev. 12.00 Satirični kabaret. 13.20 Zborovska glasba. 14.10 Otroško okence: »Zdaj pa zapojmo!« 14.30 Roman Milana Lipovca v nadaljevanjih: »Ljudje ob cesti«. 15.10 Glasbeni ping pong. 17.10 Mladinski zbor iz Olmucca.

Torek: 8.10 Jutranji almanah. 9.00 »Slon«, drama. 10.05 Koncert. 11.30 Vam še ugajajo? 12.00 Kulturno pismo (ponovitev). 14.10 Odraslim prepovedano! 15.00 Rezervirano za... 15.30 Doba kantavtorjev. 16.00 Kulturna rubrika slov. časopisov v Italiji. 16.20 Lahka glasba. 17.00 Jugoslovanski skladatelji. 18.00 »Zvezde na jutranjem nebu«.

Sreda: 8.10 Jutranji almanah. 10.05 Koncert. 12.00 Pod Matajurjan. 13.20 Zborovska glasba. 14.10 Otroško okence: »Odprmo knjigo pravljice«. 14.30 Roman »Ljudje ob cesti«. 17.10 Mi in glasba: Mladi izvajalci.

Četrtek: 8.10 Vprašanja sodobne družbe. 9.00 Goethe: »Ifigenija na Tavridi«. 10.05 Koncert. 11.30 Jugoslovanski pevci. 12.00 Mikrofon v razredu. 14.10 Otroško okence: »Tomi na obisku«. 14.30 Na goriškem valu. 15.00 Mladi pisci. 17.10 Skladbe z nabožno tematiko. 18.00 Kulturni prostor.

Petek: 8.10 Iz sveta folklor. 10.05 Koncert. 11.30 Domače popevke. 12.00 Kulturni prostor, ponovitev. 13.20 Revija ZCPZ v Trstu 1979. 14.10 Otroško okence: »Kje je napaka?« 14.30 Roman »Ljudje ob cesti«. 15.00 Po končani univerzi. 15.30 Popularnih deset. 16.00 Mikrofon v razredu, ponovitev. 16.40 S pesmijo po svetu.

Sobota: 8.10 Sobotni trim. 9.00 Goethe: »Ifigenija na Tavridi«. 10.05 Koncert. 12.00 Glasnik Kanalske doline. 12.30 Pesem poje o... 14.10 Iz zakladnice slovenske mladinske literature. 14.30 Vse lepo, vaš Peter! 17.10 Mi in glasba. 18.00 Zarko Petan: »Monolog o ženski«. 18.30 Pesmi brez besed. 18.45 Vera in naš čas.

Minilo je že leto od dneva, ko nas je tragično zapustil naš dragi

SAVO VOGRIČ

Ob tej žalostni obletnici se ga spominjajo dijaki, ki ga je obiskoval.

Gorica, 1. januarja 1980

Dijaki III. razreda za trgovino »Ivan Cankar« v Gorici

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 300 lir, osmrtnice 250 lir, k temu dodati 14 % davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo